

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1074/2020
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Савић, адвокат из ..., против тужене Основне школе "Петар Тасић" из Лесковца, коју заступа Општинско правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1281/19 од 18.06.2019. године, у седници одржаној дана 04.06.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1281/19 од 18.06.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1281/19 од 18.06.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 964/17 од 22.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, примарни тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015., 2016. и 2017. годину исплати износе са законском затезном каматом, како је то ближе наведено тим ставом изреке и на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од септембра 2014. године закључно са августом 2017. годину исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспећа сваког појединачног износа до исплате, ближе наведено тим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да са њом закључи анекс уговора о раду којим јој се признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина, а накнада трошкова за исхрану у току рада изражава у новчаном износу почев од дана подношења тужбе. Ставом трећим изреке, обавезана је

тужиља да туженој на има трошкова парничног поступка исплати износ од 18.766,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1281/19 од 18.06.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилја је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучује као изузетној дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...87/18), закључио да нису испуњени услови за одлучивање о изјављеној ревизији као изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати на име неисплаћене накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора и исхране у току рада, којом је утврђено да тужбени захтев није основан, с обзиром да је утврђено да су тужилји ове накнаде исплаћиване кроз плату. О овом праву тужиље и о висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета 14.12.2017. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 486.669,32 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе износи 4.116,50 евра (1 евро = 118,2241 динара).

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић